

Av, min kirke ...

Læserbrev¹ foranlediget af de seneste års afsløringer af de mange overgreb på børn og unge begået af katolske præster og ordensfolk i en række lande.

Af Erling Tiedemann

Katolikkerne har grædt mange salte tårer gennem de seneste år, mens de har været vidne til, hvordan deres kirke er blevet revet i stykker af umoralske præster, der har misbrugt børn, og af inkompetente biskopper, der har dækket over det.

Først og fremmest er tankerne gået til de misbrugte børn og deres familier, som stadig lider under misbrugets langtidsvirkninger. Det er uforståeligt, at de pågældende præster og biskopper har kunnet være så uvidende om, hvad det betyder for et barn, en ung og senere – måske livet igennem – for en voksen at være blevet seksuelt misbrugt.

Det kræver ingen etisk sagkundskab at fastslå, hvor umoralske de horrible tilfælde har været, både når det handler om misbruget, og når det drejer sig om det klerikale cover-up. Al tale om, at misbrug også har fundet sted i andre kirkesamfund, og at det procentvis ikke er værre end andetsteds, preller helt af på katolikkerne. De finder ganske enkelt, at både misbrug og forsøg på at skjule det er ekstra slemt, når de skyldige er katolske præster og biskopper. Dem anser de nemlig som forpligtede på en højere standard – en standard, som det massive flertal af præster og biskopper lykkeligtvis også lever op til samtidig med, at de må lide under, at de fås forsyndelser kaster en generel mistanke på de mange.

¹ Læserbrev bragt i Kristeligt Dagblad lørdag den 20. marts 2010. Bringes her med forfatterens tilladelse

Men katolikkernes tanker er ret hurtigt også drejet i retning af at kræve sikkerhed for, at det, som er sket, ikke kommer til at gentage sig – herunder at der ikke i fremtiden bliver dækket over forbrydelser. Derfor forlanger de, at fremtidige anklager om noget ulovligt som udgangspunkt altid efterforskes af politiet. Noget sådant er også i de præsters velforståede interesse, som uretmæssigt måtte blive anklaget for noget, de ikke har gjort – for sådan noget sker selvfølgelig også.

Katolikkerne ønsker kort sagt, at det almindelige retssamfunds normer for fair rettergang bliver gældende i den slags sager. Det er udmærket, at kirken har sine egne regler for kirkelige tjenestemandssager, men kirkeloven er ikke et alternativ til straffeloven – og skal ikke være det.

Naturligvis ved katolikkerne godt, at nogle medier ofte er mere optaget af sensation og gabestok end af fair rettergang, men så længe der ubestrideligt er et solidt fundament af nye afsløringer af misbrug, kommer katolikkerne nok til at leve med det – og til at betragte det som en solidarisk bodsøvelse.

Tiden er kort sagt inde til en etisk oprustning i den katolske kirke, og en trøst kan det i den forbindelse være, at den allerede er godt i gang. I den udstrækning, hvori dét er rigtigt, har katolikkernes tårer ikke været forgæves. Måske kan det også hjælpe ofrene at vide, at der nu både ryddes op i fortiden gennem en åben afdækning af, hvad der har fundet sted, og forebygges i fremtiden gennem nøje overholdelse af de beredskabsplaner, som allerede foreligger.